

Arrest

nr. 203 245 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 november 2015 en dient op 17 december 2015 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 19 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 12 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Tadzjeken te behoren. U bent een 27-jarige soennitische moslim en bent geboren in Taloqan, het provinciecentrum van Takhar. Daar woonde u samen met uw vader, stiefmoeder, 2 broers, 3 zussen (2 zussen zijn gehuwd en wonen niet meer thuis), de echtgenote van uw broer en hun 2 kinderen. Na het voltooien van uw schoolopleiding in 1389 (=2010) bent u in 1390 (=2011) naar Kabul verhuisd. Daar woonde u bij uw tante langs vaderszijde. Uw familie bleef in Takhar wonen. U werkte sinds 9 mei 2011 bij het Ministry of Rural Rehabilitation and Development (MRRD) te Kabul. De echtgenoot van uw tante A(...) B(...) S(...) was CEO en heeft u voorgesteld om daar aan te slag te gaan bij het secretariaat van de afdeling aankoop.

Uw broer kreeg in Takhar telefoontjes van iemand die geld vroeg maar uw broer weigerde om het geld te geven. Uw broer diende een klacht in bij de politie die de zaak onderzocht. Uw broer huurde ook een bodyguard in voor zichzelf, die hem nog steeds vergezelt. Die persoon had uw broer voor de laatste keer gebeld op 20/2/1394 (= 10 mei 2015 omgerekend naar de westerse kalender) en had hem bedreigd door te zeggen dat ze u zouden ontvoeren indien hij hen geen geld zou geven. Uw broer belde u op en zei dat u goed voor uzelf moest zorgen en uw verblijfplaats moest veranderen. Vanaf dan verbleef u niet meer bij uw tante maar huurde u een soort studio in Kabul.

Op 29/3/1394 (= 19 juni 2015) kreeg u ook een telefoontje van een onbekend nummer. De persoon aan de lijn nodigde u uit om elkaar te ontmoeten in het Continental Hotel. Hij gaf u verder geen informatie over wie hij was of wat hij wilde. U zei dat u niet kon ingaan op de uitnodiging en hing op.

Ongeveer één maand later kreeg u op 6/5/1394 (=28 juli 2015) opnieuw een telefoontje van dezelfde persoon. Hij vroeg u nogmaals om af te spreken aan het Continental Hotel en vermeldde ook dat hij u om een gunst zou vragen. Hij zei echter niet wat dit was. U zei opnieuw dat u niet op de uitnodiging kon ingaan en dat hij met zijn vraag naar het ministerie zelf diende te komen.

Twee weken later kreeg u een derde telefoontje van deze persoon. Deze keer was hij iets agressiever en zei hij u “Wie denk je wel dat je bent dat je mijn uitnodiging niet accepteert?”. U zei dat het ministerie ter dienst staat indien hij problemen heeft en hing op. Na dit telefoontje ging u naar uw baas om hem te vertellen wat er gebeurd was. Uw baas zei u dat de regels gekend zijn en dat het niet toegelaten is om buiten het werk anderen te ontmoeten. Hij zei dat hij dit zou voorleggen aan zijn baas.

U veranderde uw gsm-nummer maar op 16/7/1394 (=8 oktober 2015) kreeg u een laatste telefoontje van die persoon. Hij zei u dat hij deputy was van het A.F. [...] bedrijf en zei opnieuw “Wie denk je wel dat je bent dat je mijn uitnodiging afslaat?”. U zei hem dat indien hij het zelfs nog 10 keer zou vragen, u nog steeds zou weigeren. Hierop zei hij u dat hij u zou onthoofden waar hij u ook zou vinden en hing hij op. Op deze dag stopte u met uw werk bij het MRRD. U belde onmiddellijk uw broer in Takhar en vertelde hem wat er gebeurd was. Hij zei u dat u onmiddellijk naar het huis van uw tante langs vaderszijde moest gaan en daar moest wachten tot hij u zou terugbellen. Twee dagen later belde uw broer u op en zei hij dat hij met een zekere S(...) had gesproken en dat hij u zou helpen met vluchten. U ging met S(...) naar Mazar, hier verbleef u gedurende 4 dagen in een huis. Op 15 oktober 2015 nam u een vlucht naar Iran. U reisde verder via Turkije, Griekenland, en enkele onbekende landen naar België. Op 24 november 2015 kwam u aan in België en op 17 december 2015 diende u een asielaanvraag in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat u vermoord zal worden.

Ter staving van uw asielerelaas legde u volgende documenten neer: uw werkbades, uw diploma, een kopie van uw taskara, een kopie van uw paspoort, een werkcontract daterende van 2011 en een bevestigingsbrief van uw werk bij het MRRD.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. U maakte immers niet aannemelijk dat de door u aangehaalde feiten een verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze van louter strafrechtelijke aard zijn. U geeft aan verschillende telefoontjes ontvangen te hebben van een onbekende persoon die u uitnodigde om elkaar te ontmoeten (CGVS p. 15). U wist niet wie deze persoon was of wat hij wou, tot de laatste keer dat hij opbelde en zei dat hij “deputy” was van het A.F. [...] bedrijf. Tijdens dit laatste gesprek zei hij u dat hij u zou onthoofden waar hij u ook zag (CGVS p. 15). U gaf aan dat deze persoon waarschijnlijk uit was op informatie over het budget voor een bepaald project, net zoals andere bedrijven die u ook al hadden gevraagd naar het budget voor een bepaald project (CGVS p. 18). Mogelijk zou deze persoon via het verkrijgen van bepaalde informatie zijn kans op het winnen van een aanbesteding proberen te vergroten. Hierachter steken dus louter motieven van financiële of economische aard.

Evenmin kan vastgesteld worden dat u omwille van redenen zoals bepaald in voornoemde Conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U gaf aan dat u na het derde telefoontje een klacht had ingediend bij de politie maar dat ze u niet verder hielpen omdat u die persoon zou moeten kunnen identificeren, ten minste zijn naam zou moeten weten (CGVS p. 16). Tijdens het laatste gesprek had die persoon aangegeven dat hij “deputy” was van het A.F. [...] bedrijf (CGVS p. 15), er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u met deze informatie naar de politie zou stappen zodat ze de zaak zouden onderzoeken. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u nerveus was en dat het enige wat u kon doen naar het huis van uw tante gaan was (CGVS p. 17). Deze verklaring is echter niet valabel, u had dit probleem al eerder aangegeven bij de politie maar u moest die persoon kunnen identificeren vooraleer ze verdere stappen konden ondernemen. Na het vierde telefoontje had u meer informatie over de identiteit van die persoon maar toch heeft u het nagelaten om de politie hierover in te lichten. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de autoriteiten u omwille van redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie niet konden of wilden beschermen.

Bovendien stamt u ook van een kapitaalkrachtige familie die in de mogelijkheid is om extra middelen in te zetten ter zelfbescherming. Zo gaf u aan dat uw broer een bodyguard had ingeschakeld om hem te beschermen na de anonieme telefoontjes die hij had gekregen (CGVS p. 16-17). U gevraagd of uw broer nadien nog oproepen heeft ontvangen zegt u dat hij geen oproepen meer ontvangen heeft en hij nu een bodyguard heeft (CGVS p. 19). U gevraagd of uw broer ook niemand kon inhuren om u te beschermen, zegt u dat u niet een dergelijk leven wilde leiden waarbij u als gevangene zou leven en dat u net als andere mensen vrij wilde leven (CGVS p. 17). U gaf echter aan dat u sinds u die bedreigingen kreeg nergens meer naartoe ging en zich enkel tussen uw werk en huis verplaatste (CGVS p. 17), u heeft niet duidelijk kunnen maken om welke redenen een bodyguard u in dit geval verder zou beperken in uw vrijheid. De anonieme beller zou uw broer bedreigd hebben u te ontvoeren indien deze de gevraagde som niet zou betalen. U haalt aan dat uw broer nadien geen telefoontjes meer heeft gehad en er sinds 20/2/1394 (=10 mei 2015) ook niets meer gebeurd is hieromtrent (CGVS p. 19) en bovendien zegt u dat er geen link zou zijn tussen de persoon die uw broer belde en de persoon die u opbelde. Tot slot zei u ook dat uw familie geen problemen heeft gehad na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 21) waardoor het CGVS concludeert dat er omtrent deze aangehaalde feiten geen zwaarwichtige vervolging is vastgesteld, of dat deze zich nog zou voordoen gezien het louter bij een verbale bedreiging bleef.

Daarnaast zijn er nog elementen die de aangehaalde vrees voor vervolging ondermijnen. De eerste oproep die u kreeg was op 29/3/1394 (= 19 juni 2015), de tweede op 6/5/1394 (= 28 juli 2015), 2 weken later een derde en op 16/7/1394 (= 8 oktober 2015) kreeg u een laatste telefoontje van deze persoon (CGVS p. 15). Er dient opgemerkt te worden dat er over ongeveer een periode van 4 maanden, niets gebeurd is buiten de oproepen die u heeft ontvangen. U gaf dan ook zelf aan dat er in tussentijd niets gebeurd was (CGVS p. 18). U gevraagd of u gedurende die periode persoonlijk werd aangesproken op straat of ergens anders, zegt u dat u buiten het werk thuis was en niet buiten kwam om door iemand aangesproken te worden (CGVS p. 17). Deze verklaring voldoet echter niet om te overtuigen, u had namelijk eerder aangegeven dat uw woonplaats niet zo dicht bij uw werkplaats gelegen was (CGVS p. 8) en daar die persoon wist waar u tewerkgesteld was, zou hij wel in de mogelijkheid zijn om enige maatregelen te treffen indien dit werkelijk zijn doel was. Het CGVS sluit niet uit dat bedrijven het budget voor een bepaald project op een corrupte wijze trachten te weten te komen met als doel hun bod

in die richting door te geven. Het is echter weinig geloofwaardig dat ze in dit geval de zaak gedurende maanden of weken zouden laten rusten indien ze hun doel door middel van afschrikwekkende oproepen zouden willen bereiken.

Ondanks dat u uw nummer veranderde kreeg u toch een laatste oproep op uw nieuw nummer (CGVS p. 15+19). U gevraagd hoe die persoon aan uw nieuw nummer was geraakt zegt u dat de nummers van de medewerkers bij het ministerie liggen en dat iemand mogelijk uw nummer doorgegeven zou kunnen hebben. U gevraagd of dat toegelaten is op een plaats als het MRRD zegt u dat eenieder die belt en zegt van een bepaald bedrijf te zijn dat die persoon het nummer van een medewerker kan verkrijgen (CGVS p. 19). U gaf eerder aan dat u uw baas inlichtte over de problemen die zich voordeden en dat hij u zei dat hij dit met zijn baas zou bespreken (CGVS p. 15). U gevraagd of hij u nadien nog heeft aangesproken omtrent deze problemen zegt u dat hij u gezegd heeft dat het mogelijk is dat de medewerkers bedreigd worden en dat u de naam van die persoon moet trachten te weten komen (CGVS p. 18). Het is dan ook weinig logisch dat ze op het ministerie, wetende dat er bedreigingen kunnen volgen voor de medewerkers, zo laks zouden omspringen met de telefoonnummers van de medewerkers en ook geen verdere maatregelen nemen om deze praktijken te verminderen.

Tot slot zijn er enkele tegenstrijdigheden wat betreft uw documenten. U verklaarde dat u tot 16/7/1394 (=8 oktober 2015) had gewerkt op het ministerie. Op de bevestigingsbrief die u voorlegt, staat echter dat u van 9 mei 2011 tot 31 december 2015 gewerkt zou hebben als secretaris op de aankoopafdeling (zie document 7). Naast het feit dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft en dus weinig bewijswaarde heeft, ondermijnt deze tegenstrijdigheid verder de geloofwaardigheid van dit document. Het contract dat u voorlegt geeft als einddatum 31 december 2011 (zie document 6). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u elk jaar een contract kreeg. U gevraagd naar een kopie van de andere contracten toont u de vernoemde bevestigingsbrief en zegt u dat u niet naar de andere contracten gevraagd heeft maar dat u ze wel kan bezorgen (CGVS p. 20). Deze verklaring is echter niet valabel, op elke asielzoeker rust de verplichting om alle documenten voor te leggen die zijn identiteit, herkomst, reisweg en aangehaalde feiten kunnen aantonen. Het is ook uw plicht om al het mogelijke te doen om deze stukken te bekomen. Dit wordt duidelijk meegegeven in het voorafgaand advies waardoor uw verklaring dat u er niet naar gevraagd heeft niet afdoende is. Het is voor u immers vooral belangrijk om aan te tonen dat u gedurende de periode dat de aangehaalde problemen zich voorgedaan zouden hebben tewerkgesteld was bij het MRRD. U was niet in staat om uw originele paspoort voor te leggen omdat u deze verloren bent in Iran (CGVS p. 3). De kopie die u voorlegt heeft echter niet dezelfde waarde als een origineel paspoort. Ook van uw taskara kon u omwille van dezelfde redenen geen origineel exemplaar neerleggen. Hoe dan ook kunnen uw paspoort en uw taskara enkel uw identiteit en herkomst bevestigen, hetgeen ook niet wordt betwist. Uw diploma en puntenblad kunnen hoogstens aantonen dat u scholing heeft genoten. U legde ook nog 2 badges voor die u nodig had om het gebouw van het MRRD te betreden. U gaf aan dat u op het begin ieder jaar een nieuwe kaart kreeg en dat u vanaf 2013 een vaste badge kreeg (CGVS p. 19-20). Deze badges tonen hoogstens aan dat u daar gewerkt zou kunnen hebben, hetgeen niet wordt betwist. De documenten die u neerlegt kunnen de appreciatie van uw asielaanvraag door het CGVS niet in positieve zin wijzigen. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Voor zover u een vrees voor vervolging aanhaalt wegens uw functie als medewerker van een Afghaanse overheidsdienst dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van uw profiel van overheidsmedewerker, beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in de steden en gebieden waarover de taliban geen controle hebben. Uw profiel als overheidsmedewerker is immers uiterst laag, u had ook geen zichtbare functie. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against

Afghans, december 2012). U haalde trouwens geen vervolging door de taliban omwille van uw functie bij het ministerie aan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"

doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van "*artikel 3*" juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 17 december 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vrees vervolgd te worden door machtige personen die hem bedreigde met dood.

Verzoeker loopt eveneens het risico om vervolgd te worden omwille van het feit dat hij tot een rijke familie behoort.

Dat dit middel is gegrond.”.

En

“Verweerster stelt dat de problemen van verzoeker louter strafrechtelijke aard zijn. Verzoeker is helemaal niet akkoord met deze verkeerde redenering van verweerster omwille van de volgende redenen:

Het gaat over een machtig bedrijf die miljoenen per jaar verdienen door contracten binnen te halen.

Het is een algemeen gekend feit dat deze bedrijven alle middelen gebruiken om contracten binnen te halen.

Middelen zoals, omkoping, bedreigingen en afpersing. Verweerster geeft zelf toe in haar beslissing dat dergelijke gevallen voorkomt in Afghanistan, maar laat na om de vrees voor vervolging van verzoeker op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

Verzoeker werd bedreigd onthoofd te worden en verweerster stelt dat dit een probleem van strafrechtelijke aard is.

Begrijpen kan wie kan begrijpen: verzoeker kan deze foutieve redenering echt niet volgen.

Verweerster geeft internationale bescherming aan de bemiddelde (people of means – zie hieronder) Afghanen die benaderd worden door criminele bendes voor ofwel losgeld betalen ofwel ontvoerd te worden.

Family Members of) Business People and Other People of Means

“The Common Humanitarian Action Plan notes that extortion and intimidation are among the most tangible effects of the conflict on civilians’ lives. AGEs are reported to extort illegal taxes from the civilian population in almost all areas under their partial or full control. AGEs are also reported to make extensive profits from other illegal activities, including protection rackets and kidnapping for ransom. Government officials are also reported to engage in extortion practices, in particular at the provincial level where money is extorted from individuals under various pretexts such as the necessity to contribute to the reconstruction of the province. Wealthy business people and their relatives, including children, are further exposed to a risk of kidnapping for ransom by criminal gangs”

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Verweerster stelt nooit dat dit een probleem van strafrechtelijk aard is. Wanneer verzoeker stelt dat hij afgeperst en bedreigd was, stelt verweerster dat dit een probleem van strafrechtelijke aard is.

“hierachter steken dus louter motieven van financiële of economische aard”.

Wat staat achter de bedreiging van bemiddelde personen door criminele bendes????

Ook een motieven van financiële of economische aard.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij de bescherming van de autoriteiten niet gevraagd heeft.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat de autoriteiten in Afghanistan niet in staat is om zichzelf te beschermen laat staan verzoeker.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat de eigenaar van deze bedrijven machtige personen zijn met goede banden met de politie. Het feit dat deze ‘deputy’ van dit bedrijf zijn naam kenbaar maakt is een bewijs dat hij niet bang is van politie.

Het feit dat de politie niet bereid was om verzoeker te helpen omdat hij de naam van de bedreiger niet kende is een bewijs dat de politie niet bereid was om hem te helpen. De politie heeft echter geen naam nodig om een dader op te sporen.

De politie kan aan de hand van telefoonnummer de dader traceren. Verweerster heeft nagelaten om dit te zien.

Verweerster stelt niet dat de verklaringen van verzoeker over deze dreigementen ongeloofwaardig zijn. Verweerster stelt dat verzoeker niet correct gehandeld heeft.

Verweerster weigert aan verzoeker internationale bescherming te geven omdat hij niet gehandeld heeft zoals verweerster dit logisch vindt.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat mensen niet overal op dezelfde wijze reageren op de gevaren. Wat logisch klinkt voor verweerster is niet noodzakelijk logisch.

Verweerster maakt zich schuldig aan een selectieve lezing van het gehoorverslag. Zo stelt ze: Hiermee geconfronteerd zegt u dat u nerveus was en dat het enige wat u kon doen naar het huis van uw tante gaan was (pagina 17)

Als man pagina 17 leest staat het volgende:

Het was 3.30 pm dat hij belde, hij bedreigde me dat hij achter me zou aanzitten, ik was nerveus en ik was bezorgd, het enige wat ik kon doen was naar het huis van mijn tante gaan.

Verweerster knipt doelbewust een belangrijk deel van deze verklaringen, hopen dat uw Raad het gehoorverslag niet leest.

Verzoeker werd bedreigd! Men zegt dat hij achter verzoeker niet los zal laten.

Het is duidelijk dat een gewone nooit zich zal voorstellen en dan op z'n wijze iemand bedreigen.

Verzoeker wist op dat moment dat hij geen bescherming kan krijgen.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij geen beroep deed op een bodyguard. Verweerster is zo naïef dat ze denkt dat 1 bodyguard verzoeker kon beschermen.

Als een weak up call geeft verzoeker het voorbeeld van de zoon van Azizi bank die in het bijzijn van 2 lijfwachten in Kaboel ontvoerd was.

Verweerster verwijst naar de broer van verzoeker en stelt dat hij wil beschermd gebleven is door lijfwacht. Verweerster vergelijkt nu appel met peren.

Verzoeker broer woont in een provincie in een stad dat honderd keer kleiner is dan Kaboel.

Zie verklaring van verzoeker op pagina 17 waarin staat dat Takhar een klein stad is.

Het feit dat deze broer nog niet effectief aangevallen is wil niet zeggen dat een lijfwacht het probleem oplost.

Verweerster vindt het niet geloofwaardig dat deze persoon verzoeker gedurende 4 maanden bedreigde zonder hem persoonlijk te benaderen.

Deze persoon probeerde verzoeker op vrijwillige wijze te overtuigen en daarvoor had hij tijd nodig.

Verweerster denkt dat wij er maar over een project hebben en de dader moet zo snel mogelijk zijn doel bereiken.

In geval ging het over meerdere projecten per jaar. De tijd die nodig is voor openbare aanbestedingen loopt soms tot een jaar.

Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar het volgende:

Verweerster maakt ten onrechte een punt over de wijze waarop de vervolgers het telefoonnummer van verzoeker bekomen hadden. Het telefoonnummer van een secretaris moet altijd bekend zijn.

Verweerster denkt dat in het Ministerie geen enkele personen banden hebben met deze machtige bedrijven.

Men gebruikt een dergelijk argument wanneer men echt geen ander vindt. Zeer betreuenswaardig!

Verweerster stelt dat er tegenstrijdigheden zijn betreffende documenten. Verzoeker zal dit punt in de dag van zitting op een glasheldere wijze aan uw raad uitleggen.

Verweerster haalt elementen uit zijn context zonder uitleg te vragen aan verzoeker. Indien dit een tegenstrijdig element was, mag men van verweerster verwachten dat ze verzoeker met dit elementen confronteert en uitleg vraagt.

Verweerster stelt dat het de plicht van verzoeker is om al het mogelijke te doen om deze stukken te bekomen. Verweerster laat na rekening te houden met het feit dat ze wettelijk verplicht is om aan een asielzoeker 5 werkdagen tijd te geven om bepaalde bijkomende documenten voor te leggen.

Vooraf wanneer verweerster dit uitdrukkelijk voorstelt:

Ik heb er niet achter gevraagd maar als u het wil kan ik het wel vragen.

Deze verklaringen was geen decoratie!

Verweerster heeft meerdere documenten voorgelegd en toonde zijn bereidheid om nog bijkomende documenten neer te leggen. Verweerster lapt deze verklaringen gewoon aan haar laarzen.

Verweerster brengt iedereen in de war door langs ene kant te stellen dat het belangrijk is om aan te tonen dat verzoeker gedurende de periode dat de aangehaalde problemen zich voorgedaan zouden hebben tewerkgesteld was bij het MRRD EN langs andere kant te stellen dat deze badges tonen hoogstens aan dat u daar gewekt zou kunnen hebben, hetgeen niet wordt betwist.

Kan uw Raad dit volgen?

Wordt dit betwist of wordt het niet betwist?

Verweerster maakt zich daarnaast ook schuldig aan knip en plak werk door te stellen dat veel Afghaanse documenten gekocht kunnen worden.

Heeft verweerster deze paragraaf in haar motivering gelezen?

Ze stelt dat de tewerkstelling niet betwist wordt en dan stelt ze dat de documenten de appreciatie van verzoekers asielaanvraag niet in positieve zin kan wijzigen.

Totaal chaos!!!

Verweerster begrijpt niet waarom verweerster een intern vlucht alternatief voorstelt. In Afghanistan is geen enkele stad veiliger dan Kaboel.

Is dit het werk van een professioneel of van een amateur?

Ik laat deze oordeel aan uw Raad over.

Verweerster maakt zich opnieuw schuldig aan knip en plak werk door de operationele capaciteiten van Taliban te verwijzen.

Verzoeker heeft nooit gesteld dat hij door taliban zijn land ontvlucht is.

Verweerster laat na om de voorgelegde documenten op een objectieve wijze te onderzoeken.

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van mijn cliënt niet gevaar is omwille van de aangehaalde elementen.

Wij kunnen in dit geval niet spreken van motivering.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

En

“verweerster heeft geen rekening gehouden met de profiel van verzoeker. Verzoeker is. Verzoeker heeft een belangrijke functie waardoor hij in negatieve aandacht is gekomen van machtige personen.

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond. Verzoeker behoort tot een rijke familie en hij vreest ook ontvoerd te worden omwille van de kapitaal van zijn familie.

Vrees moet niet alleen in het verleden maar ook op heden en in de toekomst beoordeeld worden.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van

derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staaft met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij geboren werd in Taloqan, in de provincie Takhar, maar sinds 2011 in Kaboel woonde, waar zij bij een tante langs vaderszijde verbleef. In Kaboel zou de verzoekende partij aan de slag zijn gegaan op het secretariaat van de afdeling aankoop van het Ministry of Rural Rehabilitation and Development (MRRD). De verzoekende partij verklaart dat haar broer in Takhar een aantal telefoontjes kreeg van iemand die hem geld vroeg en die ermee dreigde de verzoekende partij te ontvoeren indien haar broer weigerde geld te geven. Op aanraden van haar broer zou de verzoekende partij haar verblijfplaats in Kaboel gewijzigd hebben. Naar aanleiding van de bedreigingen zou de broer van de verzoekende partij klacht hebben ingediend bij de politie en een persoonlijke lijfwacht hebben ingehuurd. Sindsdien zou haar broer geen nieuwe bedreigingen meer hebben ontvangen. De verzoekende partij verklaart tevens dat zij zelf een aantal telefoontjes kreeg van een onbekende persoon die haar vroeg af te spreken aan het Continental Hotel in Kaboel, echter zonder verdere informatie te geven. De verzoekende partij zou dit verzoek steeds geweigerd hebben en uiteindelijk haar gsm-nummer gewijzigd hebben. Vervolgens zou zij ook op haar nieuwe nummer door diezelfde persoon zijn opgebeld. Hij zou zich hebben bekend gemaakt als de *deputy* van het bedrijf A.F. en de verzoekende partij met de dood hebben bedreigd omwille van haar aanhoudende weigering om hem te ontmoeten. De verzoekende partij verklaart dat zij op de dag van dit laatste telefoontje stopte met werken bij het MRRD en haar broer in Takhar hierover inlichtte. Die zou de verzoekende partij hebben opgedragen zich naar het huis van haar tante langs vaderszijde te begeven en daar te wachten tot hij haar zou terugbellen. Na twee dagen zou de broer van de verzoekende partij haar hebben opgebeld met instructies voor haar vertrek. Na enkele dagen bij een smokkelaar in Mazar-i-Sharif te hebben verbleven, zou de verzoekende partij op 15 oktober 2015 een vlucht hebben genomen naar Iran en van daar zijn verder gereisd naar Europa.

De Raad treedt de verwerende partij bij in zoverre deze van oordeel is dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten van louter strafrechtelijke aard zijn en geen verband vertonen met één van de criteria van het Verdrag van Genève. De persoon door wie de verzoekende partij zelf werd opgebeld was volgens haar verklaringen wellicht uit op informatie over het beschikbare budget voor een bepaald project en wou mogelijks via het verkrijgen van deze informatie zijn kans op het winnen van een aanbesteding voor dit project vergroten. Wat betreft dit probleem kan uit de verklaringen van de verzoekende partij en de door haar voorgelegde documenten niet blijken dat zij door haar belager wordt gevisieerd of bedreigd omwille van haar ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat zij om één dezer redenen uitgesloten zou zijn van bescherming door de autoriteiten van haar land van herkomst. De motieven van verzoekers belager blijken louter van financiële of economische aard te zijn. De verzoekende partij voert aan dat zij gecontacteerd werd door een machtig bedrijf dat alle middelen gebruikt om contracten binnen te halen. Zij blijft evenwel in gebreke een concrete link met één van de criteria van het Verdrag van Genève aan te tonen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij internationale bescherming toekent aan bemiddelde Afghanen die benaderd worden door criminele bendes met motieven van financiële of economische aard, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en dat daarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de verzoekende partij werd bedreigd omdat ze voor rijk aanzien wordt. Daarenboven kan *in casu* niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij zelf tot de sociale groep, als die al zou bestaan, van de rijke Afghanen behoort. De verzoekende partij dient de kwalificatie van de feiten in onderhavige zaak aan de hand van concrete en pertinente argumenten en elementen aan te vechten zo zij van mening is dat deze feiten de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in haren hoofde rechtvaardigen. Zij dient met andere woorden *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd omwille van haar ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. Zij blijft desbetreffend in gebreke.

Voor zover de verzoekende partij een vrees voor vervolging zou hebben omwille van haar functie als medewerker van een Afghaanse overheidsdienst, met name het MRRD, stelt de Raad vast dat de verwerende partij terecht oordeelt dat een loutere verwijzing naar dit profiel niet volstaat voor toekenning van de vluchtelingenstatus. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand als volgt gesteld:

“(…) Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van uw profiel van overheidsmedewerker, beschikt u immers

steeds over een intern vluchtalternatief in de steden en gebieden waarover de taliban geen controle hebben. Uw profiel als overheidsmedewerker is immers uiterst laag, u had ook geen zichtbare functie. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). U haalde trouwens geen vervolging door de taliban omwille van uw functie bij het ministerie aan."

Daargelaten de vraag of het geloofwaardig is dat haar broer in Takhar werd opgebeld door onbekenden die uit waren op zijn geld en er daarna mee dreigden de verzoekende partij te ontvoeren als drukkingsmiddel, wijst de Raad erop dat deze feiten in elk geval niet aantonen dat de verzoekende partij omwille van voormelde feiten actueel vervolging dient te vrezen in Afghanistan. Nu deze telefoontjes onmiddellijk gestopt zijn toen haar broer een klacht indiende bij de politie en een lijfwacht aanwierf. Voorts heeft de verzoekende partij zelf aangegeven dat deze telefonische bedreigingen losstaan van haar telefoongesprekken met een werknemer van het bedrijf A.F., een machtig bedrijf, die uit was op bijkomende informatie daar dit bedrijf er alles aan doet om contracten binnen te halen.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat in Afghanistan geen enkele stad veiliger is dan Kaboel, doet zij geen afbreuk aan de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de taliban in Kaboel en andere steden en gebieden buiten hun controle over de motivatie noch de operationele capaciteit beschikken om overheidsmedewerkers met haar profiel te vervolgen. Derhalve overweegt de verwerende partij op goede gronden dat de verzoekende partij zich door vestiging in Kaboel of andere plaatsen die door de Afghaanse overheid worden gecontroleerd kan onttrekken aan het eventuele risico dat zij omwille van haar profiel van overheidsmedewerker daarbuiten zou lopen. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij niet aanvoert dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van de taliban, doet aan deze overweging geen afbreuk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

2.3.2.2. Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn. Dit houdt in dat het risico realistisch is en dus niet hypothetisch mag

zijn. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.2.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift bevat indicaties dat de verzoekende partij een dergelijk risico loopt.

2.3.2.4. Wat de ernstige schade betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, baseert de verzoekende partij haar vraag om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op dezelfde feiten die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend en het willekeurig geweld. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die stelt dat hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 39). De verzoekende partij meent dat zij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het Hof van Justitie aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (*Ibid.*, § 28).

Uit een later arrest van het Hof van Justitie vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het Hof van Justitie hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” of nog dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Deze uitlegging door het Hof van Justitie bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof van Justitie op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

Daargelaten de vraag of geloof kan worden gehecht aan de feiten die de verzoekende partij ertoe zouden hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten, blijkt uit de door haar afgelegde verklaringen niet dat zij in haar land van herkomst specifiek wordt blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ontvoering door de belagers van haar broer, verklaarde de verzoekende partij dat haar broer geen bedreigingen meer heeft ontvangen sinds hij maatregelen voor zijn veiligheid nam (stuk 5, gehoorverslag, p. 16, 19). Aldus blijkt niet dat er sindsdien nog pogingen werden ondernomen om haar broer af te persen, laat staan dat er nog steeds een risico op ontvoering zou bestaan voor de verzoekende partij.

Wat betreft de telefonische bedreigingen die de verzoekende partij zelf zou hebben ontvangen, blijkt ten eerste uit haar verklaringen dat zij over een periode van ongeveer vier maanden in totaal vier keer werd gebeld door haar belager, maar dat zij in die periode nooit persoonlijk benaderd is geweest. Zij gaf ook zelf aan dat er in tussentijd niets gebeurd is (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 18). Gevraagd of zij gedurende de periode dat zij werd opgebeld persoonlijk werd aangesproken op straat of ergens anders, antwoordde de verzoekende partij dat zij buiten haar werk thuis was en niet buiten kwam om door iemand aangesproken te worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Uit haar verklaringen blijkt evenwel dat haar woonplaats niet zo dicht bij haar werkplaats gelegen was en dat de beller wist waar zij werkte (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Waar de verzoekende partij betoogt dat haar beller haar ertoe wou bewegen vrijwillig in te stemmen met zijn verzoek en dat hij daarvoor tijd nodig had, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat de druk op haar niet werd opgevoerd door haar persoonlijk te confronteren, hoewel haar belager daar klaarblijkelijk wel de gelegenheid toe had. Het was overigens na het eerste telefoontje al duidelijk dat de verzoekende partij geen interesse had en zeker nadat de verzoekende partij haar nummer had veranderd moet haar belager toch hebben beseft dat zijn overtuigingsstrategie geen succes zou hebben. Het gegeven dat de verzoekende partij zou zijn bedreigd door een machtig bedrijf, dat wist waar zij werkte en zelfs connecties zou hebben met personen binnen het betrokken ministerie, maar dat dit nooit verder ging dan verbale bedreigingen over de telefoon relativeert in sterke mate de ernst van het voorgehouden risico.

Ten tweede wordt aan de ernst van de dreiging die de verzoekende partij aanvoert afbreuk gedaan door de vaststelling dat zij na het vierde telefoontje niet naar de politie ging. Zij verklaarde dat zij na het derde telefoontje een klacht had ingediend bij de politie maar dat deze haar niet verder kon helpen omdat zij de beller eerst moest kunnen identificeren en ten minste zijn naam moest zeggen (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Als deze beller dan in een volgend telefoontje bekend maakt dat hij de *deputy* is van het bedrijf A.F., mag er toch redelijkerwijze van de verzoekende partij worden verwacht dat zij met deze informatie naar de politie zou stappen teneinde haar de zaak verder te laten onderzoeken. Dat zij dit niet zou gedaan hebben omdat zij nerveus en bezorgd was en enkel naar het huis van haar tante kon gaan, kan in het licht van het belang van de informatie waarover zij beschikte niet overtuigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Dat de politie niet bereid zou zijn geweest om haar te helpen, getuige het feit dat zij de naam van de beller vroeg terwijl zij hem even goed had kunnen traceren aan de hand van zijn telefoonnummer, is een verklaring *post factum*. Uit haar verklaringen kan nergens blijken dat de verzoekende partij er bij de politie op aangedrongen zou hebben haar zaak te onderzoeken. De verzoekende partij wijst erop dat zij in het vierde telefoongesprek bedreigd werd en stelt dat het duidelijk is dat een gewoon iemand zich nooit zou voorstellen en op dergelijke wijze iemand bedreigen. De Raad acht het niet aannemelijk dat de verzoekende partij, die eerder geen gelijkaardige ervaringen blijkt te hebben gehad, bij het ontvangen van een bedreiging zomaar de conclusie zou hebben getrokken dat ze daartegen niet zou kunnen worden beschermd en niet de reflex zou hebben gehad om de informatie waarover zij beschikte minstens aan de politie mee te delen. Deze gang van zaken strookt niet met het gedrag dat kan worden verwacht van iemand die zich ernstig bedreigd weet.

Op 9 april 2018, na het sluiten van de debatten, stuurt de verzoekende partij nog een USB-sleutel naar de Raad door, die twee nieuwsfragmenten (Ariana nieuws van 26 januari 2018 (uitzendtijd 58 seconden) en BBC News van 13 januari 2018 (uitzendtijd 1:29)) bevat waarvan ook een beëdigde vertaling

toegevoegd wordt. Deze nieuwsberichten doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Ten eerste omdat ze geen betrekking hebben op haar persoonlijke situatie. Voorts blijkt uit één fragment zelf dat de politiecommissaris uit Kaboel erkent dat er verschillende misdrijven gepleegd worden in Kaboel, maar dat de veiligheidsdiensten hun best doen. Tot slot heeft het tweede fragment betrekking op de situatie van één politieagent die mogelijk dronken was toen hij zijn uniform aan had. Dit geval staat los van de verzoekende partij, en toont op zich niet aan dat de politie op zich niet in staat zou zijn geweest om de klacht van de verzoekende partij verder te behandelen. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij niet uiteenzet waarom zij dit stuk niet eerder kon bijbrengen, nu beide nieuwsberichten van januari 2018 zijn.

De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt om aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst op grond van de aangevoerde feiten een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij kan daartoe niet volstaan met een verwijzing naar een louter hypothetisch risico. Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, blijft zij desbetreffend in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Zij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in haar land van herkomst zou hebben gekend.

2.3.3. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 13 maart 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Na het sluiten van de debatten stuurt de verzoekende partij nog een USB-sleutel naar de Raad door, die twee nieuwsfragmenten (Ariana nieuws van 26 januari 2018 (uitzendtijd 58 seconden) en BBC News van 13 januari 2018 (uitzendtijd 1:29)) bevat waarvan ook een beëdigde vertaling toegevoegd wordt. Deze twee beperkte fragmenten doen geen afbreuk aan de voorafgaande analyse. Ze vormen geen begin van bewijs dat het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017 niet meer actueel is en dat er in Kaboel sprake is van reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog kopieën van arbeidsovereenkomsten neer. Deze documenten doen geen afbreuk aan hetgeen dat voorafgaat, nu het profiel van de verzoekende partij als werknemer van een overheidsdienst niet in vraag gesteld wordt.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS